

se wessi ei olle teile liig külm? ja praua ei olle sedda tööd ka mitte õppinud, noor herra aidake ommetegi, neid, ja isseennast. Oh minna tahhan teid parremine willistama panna, teie pimmedad fetserid. Kloostriisse peate minnema meleparrandamiseks! Meie pühha kirrik annab meile meeswalda küll nisuggust pallawat werd juhutada. Ja kui parranemist ei olle siis lasjen teid sissewürida ja nälgasurretada.”

Ja teie kaarnaemina kes teie omma poega õigest ussust ärratagganema efsitasite, weel annuame teile wähhel aega järrele mõttelda ja omma süüid preestri ees tunnistada ja pärrast teik elloaeg kloostriis lahhetseada.

Ja teilegi Ritter Gotburg, jättaksin ma teie endist armastust ja truust meie ennese ja kirriko tenistuses mälletades, teie nuhtlust mahha ja panneksin teid pealegi jälle au ja ammetisse kui teie wandega töotate walle usko mahha jätta. Hone hommikune annan ma teile aega, woi ollete jubba mõttelnud? wessi tulles teile furgoni.” Meie ollime jenna kui ta rätis wee willimisega finni piddanud, ja wessi olli ihtepuhko tounnud. Siiski rapputasime meie temma küssimehe peale pead ja minno peigmees ütles ussojulguses hiilgawa filmaga: „Ja olleks ilm täis kurradid kes tahhaksid meid neelda Ei karda meie ihtegi küll Summal wõttab keelda.”

„Noh, nisuggused, löwwad, fangekaessed ollete teie!” — agga küll wessi teid pehmeks teeb. —

„Hans,” hüdis temma, wangihoidja wasto, „Kasse need kolm hommikuni willida ja siis to mulle teadust. Tedda tõmmati üles, meie jääme suures ahhas-tuses järrele. Daniel loufoerte augus tuli meile meele.

Mõnne päwa pärrast widi meid naesterahwast lohto ette. Meie armsa wangi ülle olli jubba lohhus moistetud; temma ei tahtnud tõusko walleks wanduda, siis pididi temma surmani weetorni jääma.

Naesterahwas said turrul peffetud, tullise rauaga märgitud, ja hulgateste elluts aeaks wangitööle moistetud. Minno suggulaste, ja Piiskoppi õe palwete pärrast ei peffetud mind mitte turrul agga sedda ennam kloostriis, tehti enne kui esimesed hawad ollid parranenud. Ja sedda ei jäetud mitte järrel, sest et minna Issandale au andsin ja mitte paawetist waid Kristusest iggawest ello lootsin.

Meie armsal emmal agga olli weel rassem, ühhes Piiskoppi solakeetmise wabrikus pandi tedda tuld katlate al walwama. Ööd ja päwa pididi tulli sola katlate al põstema. Ja kus fetserid nuhtlusels ses ammetis ollid, ei wahhetud neid mitte puhkamisels ärra. Mitto olli waljo üllewaatja hoopide al surma leidnud, ja mitmel ollid filmad haigels ja pimmedakski läinud fangest tulle legitsemisest. Agga se olli tiggedate mele pärrast, sest siis ei woinud need waesed ennam pühhatirja luggeda, ja mõnni tuggew, julge hing jäi nõdraks ja andis järrel.”

„Sedda lootsid nemmad ka minnuft,” ütles pimme